

مهارت ساخت زیورآلات ۵۰۰ ساله یک روستای مشهور ایران احیا شد

هنرمندان هنرهای سنتی روستای ابیانه، انگشترهای مختلفی را تولید می‌کنند، که یکی از معروف‌ترین آنها به نام شستی خوانده شده و دارای یک نگین و ۶ حلقه است و برای انگشت شست طراحی می‌شود.

به گزارش سایت خبری پرسون، حسین یزدانمهر رئیس اداره میراث‌فرهنگی، گردشگری و صنایع‌دستی شهرستان نطنز در گزارشی درخصوص احیای مهارت ساخت زیورآلات روستای تاریخی ابیانه عنوان کرد: در ابتدای امسال با تدوین پرونده مهارت هنرستانی زیورآلات روستای ابیانه مهارت ساخت این آثار هنری در فهرست میراث ناملموس کشور به ثبت رسید، به این بهانه در این مقال به بیان ویژگی‌های این هنر دستی ارزشمند نیاکان پرداخته می‌شود.

روستای تاریخی ابیانه با پیشینه تاریخی کهن که به پیش از اسلام باز می‌گردد، دارای بافت تاریخی با ارزشی است که در فهرست آثار ملی کشور به ثبت رسیده، افزون بر آن تا کنون بیش از ۳۰ اثر تاریخی ملموس، ناملموس و طبیعی این روستای تاریخی به ثبت ملی رسیده که آخرین مورد آن، ثبت دانش و مهارت ساخت زیورآلات ابیانه است.

استفاده از زیورآلات سنتی همواره در میان بانوان روستای تاریخی ابیانه از جذابیت خاصی برخوردار بوده به نحوی که این آثار هنری اعم از شکل و مواد اولیه بر اساس شیوه زندگی و مفاهیم خرده فرهنگ‌های رایج در روستا، در ادوار مختلف تاریخی تولید می‌شده، با این وصف این زیور آلات جزء لاینفک پوشاک منحصربه‌فرد زنان این روستا به شمار می‌رود.

معمولاً برای دختران به‌ویژه نوعروسان این روستا، زیورآلات سنتی ابیانه از جمله النگو از جنس نقره تولید می‌شود که با نقش‌های زینتی و مشبک تزیین شده است. دستبند از دیگر زیورآلات روستای ابیانه است که با دانه‌های نقره‌ای، عقیق و کهربا تزیین می‌شود.

همچنین از دیگر زیورآلات رایج در این روستا می‌توان به منگلی اشاره کرد که حلقه‌ای است با دهانه باز برای مچ دست از جنس نقره با آرایشی ساده و به وزن ۳۲ مثقال یا ۱۶۰ گرم نقره خالص، استفاده از گردنبند نیز در این روستا معمول است به گونه‌ای که این گردنبندها از سکه‌های مختلف ضرب قدیم از جنس نقره تولید می‌شود. همچنین بازوبند نیز در ابیانه کاربرد دارد، این اثر زینتی همراه با قابی از جنس نقره است که کنده‌کاری شده و با بندهای ابریشمی بر بازو بسته می‌شود.

به گزارش میراث آریا، همچنین یکی از زیورآلات بانوان روستای ابیانه تنگه است که منحصراً برای عروس‌ها تولید شده و بر بالای پیشانی آنها هنگام مراسم عروسی بسته می‌شود و بر آن تکه‌های نقره و طلا دوخته می‌شود. از جمله شاخصه‌های جالب این اثر زینتی که به شکل مربع است، گل حلقه‌ای زیبایی است که در وسط تنگه دوخته شده و آن را در گویش محلی مردم ابیانه تپته می‌نامند.

همچنین ساخت و استفاده از انگشتی نیز در میان بانوان و مردان ابیانه از گذشته‌های دور تاکنون مرسوم بوده است، هنرمندان هنرهای سنتی روستای ابیانه، انگشترهای مختلفی را تولید می‌کردند، که یکی از معروف‌ترین آنها به نام شستی خوانده شده و دارای یک نگین و ۶ حلقه است و برای انگشت شست طراحی می‌شود.

در حال حاضر استفاده از پوشاک سنتی مردان و زنان در ابیانه و استفاده از زیورآلات سنتی مربوط به این پوشاک، همچنان در میان مردم دوستدار فرهنگ این روستا معمول است، هنوز استفاده از انواع انگشترها و به‌ویژه النگوی تولید این روستا طرفداران زیادی دارد.

با توجه به شواهد موجود پیشینه تولید این زیورآلات در روستای ابیانه به بیش از ۵۰۰ سال قبل باز می‌گردد، به همین دلیل با حمایت اداره میراث‌فرهنگی، گردشگری و صنایع‌دستی شهرستان نطنز، در حال حاضر دو هنرمند در این حرفه مشغول به کار هستند، تلاش برای آموزش و ترویج این هنر می‌تواند سبب ماندگاری و حفظ اصالت آن شود.